

obvykle moc nejezdilo, ale kousek od hostince vedla široká, hlučná silnice. Slyšel jsem, že lidé ji nazývají obchvat a tvrdí, že poté, co byla vybudována, je vesnice mnohem klidnější – ale já z té silnice měl strach a nepřibližoval se k ní.

„Nejen to,“ pokračoval Martin, „jeho sestra totiž trpí alergií. Nejhorší jsou pro ni kočičí chlupy.“

No jistě – alergie. Už jsem o ní slyšel. Jednou přišla do hostince paní, začala silně kýchat, a když mě uviděla, začala se mezi kýcháním rozčilovat, že kočky by měly být kvůli svým chlupům a lidské *alergii* v hostincích zakázané. George na ni byl moc hodný. Mrzelo ho, že paní kvůli mně kýchá, ale vysvětlil jí, že hostinec je můj domov, proto nemůže očekávat, že zůstanu venku. Pak jí navrhl, aby si sedla do jiné místnosti (kde se podává jídlo a kam nesmím), kde to určitě bude v pořádku. Jenže ona s rozzlobeným výrazem odešla a už se nevrátila.

„Proboha,“ hlesla Nicky. Znovu se podívala na Daniela a on na ni a oba měli koutky úst svěšené dolů. Nicky mě stále hladila, proto jsem věděl, že mě má pořádku ráda. Ale připadalo mi, že se vyskytl nějaký problém.

„Nemůžeme si ho nechat,“ zamumlal Daniel s omluvným výrazem. „Prostě, abych řekl pravdu...“ Lehce zrudnul a zdálo se, že se mu nechce pokračovat.

„Nemůžeme si ho dovolit,“ vyhrkla Nicky. „Moc nás to mrzí. Je nám trapné o tom mluvit, ale sotva máme sami na jídlo. Nájem... jízdné...“

„Jistě, chápu,“ řekl Martin a přešlápl z jedné tlapy na druhou, jak to lidé dělají, když jsou v rozpacích. „V téhle době se všem žije těžko, kvůli té zatracené vládě, bankám, ekonomické situaci...“ Odmlčel se a pak chvatně dodal: „Vždyť ho klidně můžu vzít k nám.“

Znovu jsem ztuhl, připravený vyšplhat se po závěsech nahoru. S tímhle chlápkiem *nikam* nepůjdu. Zatím jsem mu nevěřil. Měl moc silný hlas, moc červený a zarostlý obličej a strašně velké přední tlapy. Podíval jsem se na hezkou Nicky a nešťastně zamňoukal, zdálo se však, že mě nevnímá.

„Víte to jistě?“ zeptala se. „Vždyť máte se Sarah dvě děti a... není to trochu brzy po Čertíkovi?“

Čertík? Kdo je Čertík a co s tím má společného? Znovu jsem zamňoukal a dostával jsem čím dál větší strach.

Martin na okamžik posmutněl. Potom lehce pokrčil rameny a všiml jsem si, že se zase snaží usmívat.

„Podle mě by to holkám naopak *pomohlo* vyrovnat s jeho odchodem. Mít v domě jinou kočku by mohlo být přesně to pravé. Samozřejmě si chceme nějakou pořídit. Jen jsme ještě neměli čas o tom přemýšlet.“

Takže Čertík byl kocour a podle všeho se mu něco stalo. A Martin byl kvůli tomu smutný. Přestal jsem mňoukat a ještě jednou se na něj podíval. Jestli už měl někdy kočku a chybí mu, určitě nemůže být tak špatný.

„Každopádně máme v domě víc místa a taky zahradu,“ pokračoval a tentokrát měl veselejší tón. „A holky by si s ním mohly hrát.“ Jasně že mi bylo líto, že se Čertíkovi něco stalo. Ale abych byl upřímný, ulevilo se mi, že u sousedů nebude jiná kočka, pokud tam půjdu. Jde o to, kotě, že *někteří* kocouři se občas chovají směšně v souvislosti s tím, co nazývají svým *teritoriem*. Značují si ho, aby vymezili své hranice, a chovají se agresivně, když na jejich území vkročí jiná kočka, třebaš jen omylem. Tak začíná většina šarvátek. Nechápal jsem to – osobně dávám přednost klidnému životu.